

riode laa saaledes, at man ikke kunde bebyrde Befolkningen med Udgifter, som paa nogen Maade kunde undgaas, saaledes at Staten maatte bære en Del af de Underskud, der kunde blive for Statsbanerne, Postvæsenet o. s. v. Men det er nu forbi, Krigsperioden er jo endt, om end vi mærker dens Virkninger tydeligt endnu. Dertil kommer, at vi her møder en Udgift, som direkte skal lægges paa Regnskaberne for Virksomhederne, nemlig en Lønningsudgift, og da er det naturligt, at man kommer til, at den maa bæres af Driften. Noget saadant har jo slet ikke været Tilfældet i alle de Aar, som er gaaet forud. Naar det ærede Medlem altsaa spørger, hvorfor jeg har været saa længe om at komme til den Anskuelse, har han her Svaret: Fordi Forholdene ganske har forandret sig. Under disse Forhold maa man dække, men det skulde man ikke tidligere. Det har jeg hævdet mange Gange, og der er ikke stor Grund til at sige mere om det.

Men hvorledes stiller det ærede Medlem sig med Hensyn til Udgiften paa indeværende Budget? De 25 Millioners Tilægsskat vil det ærede Medlem aldeles ikke høre noget om, den anser han for unødvendig, for jeg kan jo sagtens faa Indtægten et andet Sted. Det er saadanne løse Bemærkninger, det ærede Medlem fremsætter, naar han vil bebrejde mig, at jeg ikke lægger Tal for hans Øje, som han kan faa Forstand af.

Det ærede Medlem paastaar f. Eks., at Øl og Spiritus nok vil give noget mere. Jeg har allerede regnet med 20 Millioners Merindtægt paa Forbrugsafgifterne, og hvad ved det ærede Medlem mere end jeg og alle andre Mennesker om, hvad Forbrugsafgifterne, Øl og Spiritus, vil give? I dette Øjeblik truer det med Bryggeristrejke, og hvis den varer i 14 Dage, vil den Indtægt, Staten skulde have udover den budgetterede, meget let gaa tabt. Derfor skulde det ærede Medlem ikke løst henkaste den Slags Ord og mene, at det er Bidrag til, hvorledes vi skal ordne de finansielle Forhold.

Det ærede Medlem sagde dernæst med Hensyn til Automobilskatten, som dog skulde virke i indeværende Aar, at den vilde han ikke være med til; han vilde nok være med til en Automobilafgift i det hele, men tilbagevirkende Kraft maatte den ikke faa. Følgelig vilde vi ingen Indtægt faa af den i indeværende Finansaar. Det samme gælder Skatten paa Lystfartøjer, som det ærede Medlem personlig var

imod, medens han paa sit Partis Vegne syntes at tiltræde den. Hvis man nu vil sætte den foreslaaede Forhøjelse af Forlystelsesafgiften tilstrækkelig ned ved f. Eks. at lade Teatrene gaa fri, hvad bliver der saa egentlig tilbage?

Det ærede Medlem syntes at ville være med til at give de indirekte Afgifter, hvilket jeg afviser, naar jeg ikke kan faa de direkte med. Men da han overhovedet ikke vil give noget, synes jeg, hans Bidrag til at dække Udgifterne for Staten er mærkværdigt ringe, naar man tænker paa, at han staar som Ordfører for et Parti, som Aar ud og Aar ind har krævet Dækning for forøgede Udgifter. Og naar Finansministeren siger: Her er kendeligt forøgede Udgifter — hvad svarer saa det ærede Medlem paa sit Partis Vegne? Der behøves ingen nye Indtægter, Statens nuværende Indtægter kan mageligt slaa til — uden at han paa nogen Maade søger at paavise, at min Opstilling af, hvad der kan ventes udgivet i indeværende Aar, er forkert. Den skal nok holde, det kan det ærede Medlem være ganske rolig for.

Det ærede Medlem henviste saa til, at for næste Aars Vedkommende kunde man gaa til Overvejelse af en Forøgelse af Toldafgifterne. Der afviser dog det ærede Medlem det, der er foreslaaet, som han siger, fra visse Sider eller har visse Tilhængere — jeg forstaar indenfor hans Parti — at man uden videre skulde sætte Toldafgifterne op med 50 pCt. Det faar det ærede Medlem ikke det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen med til, det kan han være ganske sikker paa. Dette nu at røre ved Toldafgifterne, ved hele Spørgsmaalet om Beskyttelse eller ikke Beskyttelse, som vil virke paa alle Satsler — det er umuligt. Jeg maa ganske afvise den Mulighed, at man i Udvalget kunde sidde og overveje, om man kunde forhøje Tolden paa Luksusartikler. Der er en Luksusartikel, som for alle straks vil være den, man nærmest falder paa: Silke. Det var nemt at sige: Forhøj Silketolden! den er lav her i Landet i Forhold til, hvad den er i Sverige og Norge. Dertil er at sige, at Silketolden griber ind paa en saadan Masse af Positioner, rører ved saa mange Punkter i Beskyttelsen, at det er ganske umuligt at gøre dette uden overhovedet at gaa til indgribende Forandringer i Toldloven, og hvem kan tro, at Øjeblikket nu skulde være til at ændre den danske Toldlov? Naar jeg siger til det ærede Medlem, at man ikke kan vente paa, at et Udvalg, som kan sidde længe